

Chicho Ibáñez Serrador va injectar benzina al magma de milions de persones. Filem tan prim com vulguem, però va ser decisiu. Li devem moltíssim. Ángel Díaz_Efe

Chicho, fabricant de referents

Toni Vall

Si vas començar a veure la tele a mitjans dels anys 80, si t'ho empassaves tot o quasi tot, si vas notar que aquell moble de casa tenia un poder inusual sobre tu, si veies les sèries del vespre abans d'anar a dormir, els concursos de mitja tarda i també els de la nit dels divendres, si sempre demanaves als pares que et deixessin quedar una estona més, si t'enrecordes que existia una cosa que es deia *dos rombes* que apareixia en una de les cantonades superiors de la pantalla, si... Si tens més o menys noció de tot això, si no et fa l'efecte que t'estic parlant en xinès sinó tot el contrari, si bona part de la teva cultura, del teu subconscient, dels teus criteris incrustats a foc dins teu tenen a veure amb aquestes coses i records i amb altres de similars, estic convençut que t'ha dolgut la mort de Narciso Ibáñez Serrador.

Es deia Narciso, sí, però tothom li deia Chicho. El gran Josep Maria Bachs el va conèixer bé. En el moment àlgid de la seva popularitat a casa nostra, després del mític *Filiprim*, Chicho el va cridar per presentar *l'Un, dos, tres*, que ja era tot un clàssic de la graella. Una de les vegades que el vaig entrevistar, Bachs em va explicar que Chicho no era una persona fàcil, que si et cridava al despatx tenies números de sortir-ne

escaldat. Era molt exigent, podia tenir rampells despòtics. No era la persona més empàtica del món. Sabia què volia i com ho volia i no cedia gens ni mica. Es va inventar una televisió sencera: *Historias para no dormir* i *l'Un, dos, tres* van trencar motlles en els terrenys del terror televisiu i els concursos. Chicho era una màquina de creativitat, de fabricar entreteniment... i diners.

Es tendeix a infravalorar els creadors que pensen en el gran públic, les ments pensants que se la juguen a favor de l'entreteniment massiu. ¿Passaria avui *l'Un, dos, tres* un control de qualitat seguint els paràmetres que s'estilen en els nostres dies? Estic quasi convençut que no. La correcció política no ho permetria i em temo que el ritme televisiu imperant tampoc. Un capítol se'ns faria a tots plegats més llarg que un dia sense pa. I les hostesses lleugeres de roba i els humoristes explicant acudits de negres i de marietes... Que cadascú ho jutgi per ell mateix. Eren altres temps, sí, hem evolucionat. En algunes coses hem millorat i en d'altres defini-

tivament hem empitjorat. Sigui com sigui, qualifiquem-les com vulguem, filem tan prim com vulguem, però no podem negar que Chicho va ser decisiu. Li devem moltíssim.

Allò que anomenem imaginari, memòria íntima, referents. És aquell material sensible que duem incorporat a dins, un magma de lectures, de pel·lícules, de músiques, de televisió que s'engreixa cada dia, que reguem amb tenacitat. Chicho va injectar benzina al magma de milions de persones. Dins la seva labor de fertilització col·lectiva va contribuir també a consolidar el cinema de terror espanyol amb dues pel·lícules -*La residencia* i *¿Quién puede matar a un niño?*- encara avui amarades de misteri, d'espant, de por. Als qui ens costa sentir esgarrifances amb una pel·lícula, amb aquestes dues fem sempre una excepció.

Un precursor? Segurament. Chicho pensava, innovava, s'estimbava, triomfava. La Ruperta, la Botilde, el Chollo... Si no necessites que t'expliqui qui són, ja puc parar d'escriure. ●

•
*Precursor?
Segurament.
Chicho
innovava,
s'estimbava,
triomfava*
•